

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobkyně: **S. K. O. (dříve E.)**
zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem Praha 9, Kovářská 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. března 2018, č. j. OAM-126/LE-BE04-K03-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 16. dubna 2018 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), jímž bylo podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni z důvodu nepřipustnosti její žádosti podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody nepřípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany i v souvislosti s ustanovením § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyní uvedené nové skutečnosti a jí prezentované problémy nesvědčí o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že jí hrozí vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a téhož zákona.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobkyně v žalobě i jejím doplnění ze dne 21. května 2018 uvedla, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byla jako účastník zkrácena na svých právech a z tohoto důvodu rozhodnutí žalovaného napadla v celém rozsahu výroku. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobkyně má za to, že správní orgán porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Rovněž porušil § 10a písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť nebyly dány důvody pro to, aby žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla posouzena jako nepřipustná. V souvislosti s tím pak nebyl dle jejího názoru dán důvod pro zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 25 zákona o azylu. Žalovaný porušil také § 14a zákona o azylu, jelikož žalobkyně má za to, že jí v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy. Správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci tak, jak mu ukládá § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, kromě toho nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo (§ 50 odst. 4 správního řádu) a odůvodnění neobsahuje zákonem požadované náležitosti ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný měl porušit i čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, respektive čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobkyně poukázala i na dle jejího názoru porušený čl. 6 Úmluvy o odstranění všech forem diskriminace žen.
5. Žalobkyně uvedla, že k předmětné žádosti uvedla nové skutečnosti, které nebyly bez jejího vlastního zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Upozornila pak na to, že obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. Žalobkyně zdůraznila, že po opuštění tábora si ji vyhledal muž jménem D., který jí pomáhal na cestě z Nigerijské federativní republiky do České republiky. Ten jí začal vyhrožovat a pronásledoval ji. Jelikož se tohoto muže velice bála, nesdělila tyto informace policii ani jinému správnímu orgánu. Situace se změnila v době, kdy byla žalobkyně zajištěna v zařízení pro zajištění cizinců a necítila se tak být kontrolována z jeho strany. Proto také všechny informace sdělila organizaci La-Strada, o.p.s., která je specializovanou organizací zabývající se problematikou obchodu s lidmi. Tato organizace pak ve stanovisku uvedla, že žalobkyně byla identifikována jako obchodovaná osoba a byly na ní uplatňovány metody nátlaku a násilí, tedy kletby ju-ju a podobné. Žalobkyně byla dle jejich názoru rovněž vystavena systematickému strádání bez zjevných únikových cest z její situace.
6. Žalobkyně v žalobě dále odkázala na celou historii svého případu, včetně skutkového stavu ohledně zneužívání a nucení k prostituci, kterým se správní orgán zabýval při

prvním posouzení její žádosti ve věci mezinárodní ochrany. Zejména pak upozornila na skutečnost, že: „byla do Evropy vylákána podvodem“ a nyní je po ní požadováno splatit dluh za cestu. Žalobkyně v žalobě dále uvedla, že: „po příjezdu do ČR byla postavena před skutečnost, že dluží za cestu 50.000 EUR, které musí splatit, bylo jí pouhých 24 let, nikoho v Evropě neznala a ocitla se bez dokladů a bez jakékoli pomoci.“

7. Pro podporu své argumentace poukázala žalobkyně na zprávu Translational Trafficking and the Rule of Law in west Africa: A Threat Assessment, kterou vydala UNDOC (United Nations Office on Drugs and Crime), která se věnuje obchodování s lidmi a jelikož se dle jejího názoru řadí pod zranitelnou osobu, měl se správní orgán věnovat zhodnocení skutkového stavu podrobněji. Žalobkyně znovu zopakovala, že zmíněný muž jí vyhrožoval, fyzicky ji napadal a nutil k poskytování sexuálních služeb. Žalobkyně pro posouzení těchto skutečností odkázala na další publikace, které je, dle jejího názoru, nutné brát v daném případě v potaz, a to: Příručku UNHCR, o postavení uprchlíka ve spojení s obchodování s lidmi ze dne 7. 4. 2006 či Doporučení UNHCR, pronásledování související s příslušností k určitému pohlaví, či publikaci OSN, Prevent, Combat, Protect Human Trafficking, z listopadu 2011. Žalobkyně ocitovala úryvky z těchto dokumentů týkající se vždy obecně obchodování s lidmi.
8. V žalobě bylo dále konstatováno, že správní orgán se měl žádosti žalobkyně zaobírat meritorně už z toho důvodu, že mohl rozhodnout o doplňkové ochraně. Zároveň měl žalovaný posoudit riziko vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, a to i v případě, že bylo řízení zastaveno. Na podporu této argumentace odkázala žalobkyně na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. června 2010, č. j. 4 Azs 16/2010-47 a ze dne 17. září 2010, č. j. 2 Azs 14/2010-92, které se dané problematice věnovaly.
9. Žalobkyně závěrem navrhla, aby bylo napadené rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 20. června 2018 popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Navrhl zamítnutí žaloby, přičemž odkázal na obsah správního spisu. Má za to, že zjistil skutečný stav věci, že se zabýval podrobně všemi okolnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení sdělila, a že si opatřil potřebné podklady pro vydání rozhodnutí.
11. V reakci na žalobní námitky žalovaný uvedl, že žalobkyně žádá o mezinárodní ochranu již podruhé. Svou první žádost na našem území podala již dne 11. dubna 2013 a správní orgán následně, dne 19. října 2014 pod č. j. OAM-117/ZA-ZA10-K03-2013, vydal rozhodnutí o jeho neudělení. Žalovaný uvedl, že při hodnocení případu žalobkyně se vycházel především z jejích hlavních tvrzení. Z nich bylo zjištěno, že neuvedla žádnou novou skutečnost, která bez jejího vlastního zavinění nemohla být zkoumána v rámci předchozího řízení. Žalobkyně výslovně jako důvod opakované žádosti uvedla svůj špatný zdravotní stav, dále pak doplnila, že má problémy s D., kterému dala nějaké peníze, ovšem on chce více, a proto se žalobkyně snaží ukrývat. Jako důvod své první žádosti na území České republiky jmenovaná uvedla strach, že bude zabita členy teroristické skupiny Boko Haram.
12. Žalovaný dále odkázal na str. 3 - 4 napadeného rozhodnutí, které dle jeho názoru obsahují přehlednou a podrobnou argumentaci k současné žádosti o udělení mezinárodní

ochrany včetně jejího porovnání s předchozí. Žalovaný nesdílí názor, že je věc v tomto případě nutné posuzovat odlišně a přistoupit k meritornímu posouzení věci, odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65.

13. K obavě žalobkyně z osoby jménem D. pak žalovaný doplnil, že ji neshledává za věrohodnou. Poukázal přitom na fakt, že informace, které o této osobě žalobkyně uváděla v průběhu řízení před správními orgány, se vzájemně rozcházejí. Žalovaný rovněž doplnil, že žalobkyně požádala o poskytnutí mezinárodní ochrany až ve chvíli, kdy byla kontrolována policejní hlídkou v Praze. Zde se představila pod falešnou identitou a násilné sklony rodinného přítele D. policii neuvedla. Informace o této osobě se rovněž rozcházejí s těmi, které uvedla žalobkyně při prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany.
14. Žalovaný neshledal žalobkyni obětí obchodování s lidmi na území České republiky, jelikož kromě zprávy organizace La Strada, o.p.s., za celou dobu správního řízení ve věci druhé žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by bylo patrné, že byla nucena poskytovat sexuální služby pod nátlakem, natož že by byla obětí organizovaného obchodování s lidmi.
15. Žalovaný je toho názoru, že tvrzená obava žalobkyně z vyhrožování soukromou osobou na území České republiky se netýká změny situace v zemi jejího původu, důvodu jejího odchodu z vlasti, ani jí prezentovaných problémů, které tam měla mít. Dle názoru žalovaného žalobkyně rovněž nijak neprokázala, byť i nadále má tzv. břemeno tvrzení, proč by měla mít obavy ze svého návratu do země původu, tím méně pak svědčících o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů v § 12 zákona o azylu nebo že jí hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Zdravotní stav žalobkyně byl žalovaným dle jeho vyjádření pečlivě přezkoumán a nebylo prokázáno, že by byla v jejím případě nutná specializovaná léčba, která by byla v zemi jejího původu nedostupná.
16. Závěrem žalovaný shrnul, že žalobkyně ve své aktuální žádosti neuvedla žádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a kterými by se měl správní orgán znovu meritorně zabývat. Pokud jde o samotnou právní kvalifikaci věci, žalovaný má za to, že nevybočil z mezí zákonného ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, když tuto druhou žádost posoudil jako nepřípustnou se závěrem, že nenalezl žádné nové skutečnosti, které žalobkyně bez vlastního zavinění nemohla sdělit v průběhu řízení předchozího, a které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení. Navrhl proto žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítnout.
17. Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného replikou dne 29. června 2018, v níž pouze zopakovala své argumenty namítané v žalobě.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

19. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyně podala dne 11. dubna 2013 první žádost o udělení mezinárodní ochrany, vedenou pod č. j. OAM-117/ZA-ZA13-2013, o které žalovaný po provedeném správním řízení rozhodl dne 19. prosince 2014 tak, že se žalobkyni mezinárodní ochrana neuděluje. Následné přezkumné soudní řízení bylo dne 23. dubna 2015 zastaveno, jelikož žalobkyně vzala svůj návrh na přezkum tohoto rozhodnutí zpět.
20. Dne 31. července 2017 podala žalobkyně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 3. srpna 2017 poskytla správnímu orgánu údaje k žádosti. Jako důvod žádosti uvedla, že do České republiky přijela s D. (pozn. jedná se o rodinného přítele), a poté, co opustila tábor pro uprchlíky, ji D. kontaktoval. Chtěl po ní peníze, opakovaně jí vyhrožoval a pátil ji cigaretou. Jeho výhrůžky se začaly stupňovat a dokonce jí sdělil, že si ji v Nigérii vyhledá. Žalobkyně uvedla, že si myslí, že by ji po příjezdu do Nigérie skutečně našel a zabil. Dalším důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byl rovněž zhoršený zdravotní stav žalobkyně, která tvrdila, že nemá peníze na léčbu nádoru v Nigérii a že její stav se zhoršuje.
21. V průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dne 3. srpna 2017 vydáno rozhodnutí, č. j. OAM-126/LE-BE04-BE04-PS-2017, o zajištění žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců. Žalobkyně se proti němu úspěšně bránila žalobou u soudu, když rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 13. září 2017, č. j. 44 A 37/2017-33, bylo rozhodnutí o jejím zajištění zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
22. Ve správním spisu je kromě listin předložených žalobkyní založena podstatná část dokumentace k první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dále Informace Belgického oddělení pro dostupnost (BDA) Úřadu pro cizince, získaná prostřednictvím Projektu lékařských informací o zemích původu IV, Dostupnost zdravotní péče: Nigérie – červen 2017, Informace MZV ČR, č. j. 100579/2017-LPTP, ze dne 10. května 2017, ohledně situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, zaměřeno na Nigérii. Následně byla vložena i Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2016 - Nigérie, vydaná Ministerstvem zahraničních věcí Spojených států amerických dne 3. března 2017, Informace Human Rights Watch ze dne 18. ledna 2018, Informace OAMP ze dne 10. listopadu 2017 týkající se bezpečnostní a politické situace v zemi, článek ČTK ze dne 13. října 2017 ohledně teroristické skupiny Boko Haram a článek ČTK ze dne 14. února 2018 ohledně teroristické skupiny Boko Haram.
23. O možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci byla žalobkyně vyrozuměna předvoláním ze dne 7. února 2018, této možnosti nevyužila.
24. Předmětem soudního přezkumu v posuzované věci je rozhodnutí žalovaného ohledně druhé žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Žalobkyně směřovala námitky proti samotnému závěru žalovaného o tom, že její opakovaná žádost je nepřijatelná.
25. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, „*podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1*“.
26. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu „*podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez*

vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“

27. Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení (o žádosti o udělení mezinárodní ochrany) zastaví, je-li žádost nepřijatelná.
28. V případě opakovaných žádostí cizince o udělení azylu je nutno zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozích případech vedly k zamítnutí žádostí o azyl. Již v rozsudku ze dne 18. prosince 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42 Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„zpravidla se může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta“* (veškerá judikatura citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na: www.nssoud.cz).
29. Žalovaný při posuzování opakované žádosti žalobkyně o poskytnutí mezinárodní ochrany vycházel z názoru, který zastává Nejvyšší správní soud, tedy že: *„Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65)
30. Žalobkyně v první žádosti o azyl ze dne 11. dubna 2013 uváděla jako důvod pro jeho udělení strach, že bude zabita členy teroristické skupiny Boko Haram. K této situaci totiž mělo dojít v případě rodiny pastora, u kterého v době svého pobytu v Nigérii bydlela. Žalobkyně poté požádala o pomoc misionáře D., který jí zařídil cestovní pas a doprovodil ji do České republiky, kde ji zanechal zcela bez finančních prostředků a dokladů totožnosti. Správní orgán vyhodnotil výpověď žalobkyně jako nevěrohodnou pro nalezení řady nesrovnalostí a rozporů a především jako azylově irelevantní. S tím, že žalobkyně mohla využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci země svého původu.
31. V nyní projednávané druhé žádosti správní orgán neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobkyně ve vztahu k jím uváděným důvodům, protože je toho názoru, že neuvedla žádnou takovou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jejího odchodu z vlasti a obav z návratu do vlasti. Dle názoru krajského soudu vyhodnotil žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí žalobkyní uváděné důvody se zřetelem k předchozímu řízení ve věci její žádosti o udělení mezinárodní ochrany správně, když je považoval za skutečnosti, které neshledal novými, ani za takové okolnosti, v jejichž důsledku by žalobkyně mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu či hrozbě vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

32. Krajský soud k tomu dodává, že správní orgán v rámci správního řízení o udělení mezinárodní ochrany podložil svou argumentaci dostačujícími informacemi o situaci v zemi původu žalobkyně. Je správný závěr správního orgánu, že skutečnosti, které žalobkyně uvedla, tj. zhoršení jejího zdravotního stavu a obava z vyhrožování soukromou osobou na území České republiky, se netýkají změny situace v zemi jejího původu, nijak nereflektují její odchod z Nigérie, ani neodůvodňují obavu žalobkyně z případného návratu do této země. Rovněž údaje, které uvedla k osobě jménem D., se v průběhu obou řízení o udělení mezinárodní ochrany rozcházejí. U první žádosti uvedla, že se jedná pouze o neznámého misionáře, který ji měl doprovodit v roce 2013 z Nigérie na území České republiky, zanechat ji zcela bez prostředků a zmizet. V případě druhé žádosti naopak žalobkyně uvedla, že se jednalo o rodinného přítele, který ji po propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců vyhledal, vrátil jí její cestovní doklad a dokonce se postaral o to, aby získala italské doklady sloužící pro případnou kontrolu při nelegálním výkonu zaměstnání. Pokud se jedná o výpověď žalobkyně, že ji D. pálil cigaretami, či jinak fyzicky napadal, a přitom nikdy takovou skutečnost nikde nenahlásila, ani nevyhledala lékařskou pomoc, která by byla zřejmě na místě, pokud by měla od cigaret způsobené popáleniny, tato její výpověď se v kontextu s dalšími informacemi poskytnutými k předmětné žádosti jeví jako nevěrohodná. Tyto závěry navíc podporuje i fakt, že žalobkyně o mezinárodní ochranu požádala až bezprostředně poté, co byla dne 28. července 2017 kontrolována policejní hlídkou v Praze. Té se představila pod falešnou identitou, i když měla k dispozici svůj nigerijský cestovní pas.
33. Žalobkyně dále uváděla, že se cítí být obchodovanou osobou, která byla dlouhodobě vystavena zneužití a vykořisťování, kdy jako metody nátlaku a násilí uvedla kletby ju-ju a podobné. Krajský soud připomíná, že v průběhu předmětného správního řízení byla žalobkyně několikrát předvolána k pohovoru, kde mohla všechny bližší informace sdělit. I shora zmiňovaným rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 13. září 2017, č. j. 44 A 37/2017-33, pak byl správní orgán nabádán k tomu, aby blíže zjistil, zda žalobkyni lze považovat za zranitelnou osobu či nikoliv, přičemž za tímto účelem byla žalobkyně opětovně vyslechnuta. Žalobkyně tak byla znovu přizvána k poskytnutí dalších údajů, avšak neuvedla nic, co by správní orgán mohlo přivést k tomu, že se skutečně o takto zranitelnou osobu jedná. Žalobkyně dokonce při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaného dne 16. listopadu 2017 uvedla, že: „*je to stále to samé dokola ... nemám co říci.*“ Na předvolání k seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 7. února 2018 pak žalobkyně nijak nereagovala a ani ona ani její zástupce se k němu nedostavili. Krajský soud je toho názoru, že pokud by žalobkyně skutečně trpěla jí tvrzenými problémy, jistě by byla v dané věci více aktivní, nenechávala by svou výpověď ve zcela obecné rovině a uvedla by konkrétní informace vztahující se přímo k její osobě.
34. Stran zdravotního stavu žalobkyně, na který již v žalobě nebylo poukázáno, ale který byl uveden jako jeden z důvodů podání předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, lze na základě podkladů založených ve správním spisu konstatovat, že je stabilizován a veškeré zákroky, které žalobkyně podstoupila v České republice, proběhly bez následných komplikací. Sama žalobkyně uvedla, že na lékařské kontroly spojené s ošetřením tumoru již nechodí. Krajský soud tak nad rámec uvádí, že ani námitka zdravotního stavu žalobkyně by z hlediska § 14a zákona o azylu nebyla v dané věci relevantní.

35. Dle názoru krajského soudu vyhodnotil žalovaný dostatečně všechny žalobkyní uváděné důvody se zřetelem ke všem relevantním okolnostem a předchozímu řízení ve věci žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Uvedené skutečnosti neshledal za takové, v jejímž důsledku by žalobkyně mohla být vystavena pronásledování či hrozbě vážné újmy ve smyslu azylového zákona. Správní orgán opřel své závěry i o relevantní zdroje a zprávy ze země původu žalobkyně, které jsou součástí spisu.
36. Krajský soud podotýká, že žalobkyní poukazovaná judikatura Nejvyššího správního soudu (pozn. jedná se o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. června 2010, č. j. 4 Azs 16/2010-47 a rozsudek téhož soudu ze dne 17. září 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92) není právě na základě výše uvedených skutečností přílehlavá. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. března 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, který se věnuje povinnosti správního orgánu posuzovat skutečnosti, které uvedl žadatel v žádosti jako tzv. nové informace, pak není s postupem žalovaného nijak v rozporu, neboť je zcela zřejmé (viz výše), že správní orgán této povinnosti dostál.
37. Nutno uzavřít, že žalobkyně ve své druhé (opakované) žádosti uvedla skutečnosti, které nelze považovat za tzv. nové skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tj. že by svědčily o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12cit. zákona nebo že by jí hrozila vážná újma podle § 14a téhož zákona.
38. Lze přitom shrnout, že žalovaný umožnil žalobkyni uvést veškeré důvody, které ji k podání žádosti vedly. Tuto možnost měla i při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný vycházel z jejích výpovědí (tj. i z předchozí výpovědi při projednávání první žádosti) a také ze zpráv o situaci v Nigérii. Všechny získané podklady žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotil a z odůvodnění jeho rozhodnutí je dostatečně zřejmé, z čeho vycházel, jakými úvahami se při posuzování opatřených podkladů pro vydání rozhodnutí řídil a k jakým závěrům takto dospěl. Provedené dokazování bylo vzhledem ke zjištěným skutečnostem dostačující. Správní orgán zjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, resp. ve vztahu k posouzení přípustnosti druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany neshledal žádné relevantní důvody pro možnou aplikaci § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Nelze proto přisvědčit námitce, že odůvodnění rozhodnutí neobsahovalo všechny zákonem požadované náležitosti, konkrétně úvahy správního orgánu při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu.
39. K námitce, že žalovaný nezákonně nepřezkoumal žádost žalobkyně a řízení zastavil jako nepřípustné, čímž se měl zbavit povinnosti meritorně ji přezkoumat, krajský soud uvádí, že je běžným, a v zákoně dokonce výslovně předvídaným, postupem správního orgánu, že v případech opakované žádosti se zabývá nejprve posouzením její přípustnosti z pohledu ustanovení § 11a zákona o azylu, a pokud dospěje k závěru o její nepřípustnosti, řízení zastaví, aniž by rozhodoval věcně o samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
40. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Závěr a náklady řízení

41. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. ledna 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně